

sabotage, pengeafpresning, røveri, bortførelse, racisme, tyveri og forfalskning af betalingsmidler. Listen er udarbejdet med udgangspunkt i de lovovertrædelser, som er omfattet af Europol-konventionen og bilaget til denne konvention.

En række af de nævnte forbrydelser er omfattet af EU-instrumenter, der forpligter medlemsstaterne til at kriminalisere nærmere opregnede strafbare handlinger. Endvidere vil Rådet i en erklæring i tilknytning til rammeafgørelsen tilkendegive, at der i Rådet er enighed om i overensstemmelse med TEU artikel 31, litra e, at fortsætte arbejdet med den indbyrdes tilnærmelse af definitionerne af de lovovertrædelser, der er omfattet af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelsen med henblik på at opnå den samme retlige forståelse blandt medlemsstaterne. Endvidere vil der i en råds erklæring blive medtaget præciserende forklaringer for så vidt angår bl.a. sabotage, pengeafpresning, racisme og fremmedhad.

Hvis arrestordren er udstedt i forhold til eller i forbindelse med en forbrydelse på listen, og denne forbrydelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i den begærende medlemsstat, gælder der ikke noget krav om dobbelt strafbarhed, d.v.s. at forholdet ikke nødvendigvis skal være strafbart i den anmodede medlemsstat. Da de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen, som udgangspunkt vil være strafbare i alle medlemsstater, er betydningen af udkastet til rammeafgørelse på dette punkt navnlig, at der ikke skal foretages en indgående kontrol af, om lovovertrædelser ligeledes er strafbar i den anmodede medlemsstat.

Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser på positiv-listen.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af listen, vil der skulle gennemføres en kontrol af, om forholdet også er strafbart i den medlemsstat, som skal gennemføre udleveringen. Der lægges imidlertid op til en fleksibel anvendelse af kravet om dobbelt strafbarhed, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er beskrevet i arrestordren, helt eller delvist svarer til en lovovertrædelse i den anmodede medlemsstat.

Reglerne i artikel 2 betyder f.eks., at hvis en dansk statsborger, der ved en dansk domstol idømmes fængselsstraf i 4 år for et seksuelt overgreb på et barn, flygter fra fængslet og undslipper til en anden medlemsstat, hvor forholdet ikke er strafbart, vil den pågældende i modsætning til i dag skulle udleveres til straffuldbyrdelse i Danmark.

Artikel 3 i udkastet til rammeafgørelsen indeholder tre obligatoriske afslagsgrunde. Medlemsstaterne er

forpligtede til at afslå gennemførelsen af en europæisk arrestordre og dermed udlevering, hvis en eller flere af disse afslagsgrunde foreligger.

Den anmodede medlemsstat skal således nægte udlevering, hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, er begået på den anmodede medlemsstats område, og der i denne stat er truffet beslutning om amnesti.

Herudover skal udlevering afslås, hvis den anmodede medlemsstat er bekendt med, at den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i den anmodede eller en tredje medlemsstat for de samme handlinger, som ligger til grund for arrestordren, og straffen – i tilfælde af domfældelse – er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet. Denne bestemmelse omhandler princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning ("ne bis in idem").

Endelig skal udlevering afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, er under den kriminelle lavalder efter den anmodede stats lovgivning.

Artikel 4 indeholder en række fakultative afslagsgrunde. Medlemsstaterne har således mulighed for – men ikke pligt til – at afslå at gennemføre en europæisk arrestordre og dermed udlevering, hvis en eller flere af disse afslagsgrunde foreligger.

Udlevering kan for det første afslås i det tilfælde, hvor en europæisk arrestordre er udstedt for en lovovertrædelse, der ikke er omfattet af positiv-listen i artikel 2, og den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren, ikke er strafbar efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat (kravet om dobbelt strafbarhed).

Dernæst kan udlevering afslås, hvis den person, der er genstand for en europæisk arrestordre, allerede retsforfølges i den anmodede medlemsstat for de samme lovovertrædelser, som ligger til grund for arrestordren.

Herudover kan udlevering afslås, hvis den anmodede medlemsstat allerede har besluttet ikke at indlede retsforfølgning eller at opgive retsforfølgning af den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren. Denne bestemmelse indebærer, at danske myndigheder bl.a. kan afslå udlevering, hvis påtale er opgivet i medfør af retsplejelovens § 721.

Udlevering kan endvidere afslås, hvis lovovertrædelser eller adgangen til at fuldbyrde en frihedsstraf er forældet i henhold til lovgivningen i den anmodede medlemsstat, og denne stat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelser.

Herudover kan udlevering afslås, hvis den anmodede medlemsstat er i besiddelse af oplysninger om, at